

[Lorentzen.]

om bestemmelserne i lejelovsforslaget, og vi ville gerne have bakkét regeringen op og have fundet frem til et forslag, som kunne samle en bred front, men vi ville ikke for alt i verden være med til at vedtage denne horrible ejendomsskat og grundskyld. Og til trods for at ærede medlemmer både inden for socialdemokratiet, det radikale venstre og retsforbundet jo har talt imod bygningsskylden, så får den også et ekstra nap, selv om det kun er for en overgangsperiode.

Nej, jeg kunne godt sige, hvad man skulle have gjort, hvis man ikke havde været afhængig af et grundskyldsparti. Så skulle man ganske simpelt have sagt: vi vil ikke op i de store højder med lejeforhøjelsen. Det vil vi heller ikke, vi sidder ikke her for at byde hverken lejere eller grundejere over. Vi kunne meget let være blevet enige med socialdemokratiet og det radikale venstre, ja, vel også med retsforbundet — bortset fra indenrigsministeren, hvis han vil have grundskylden frem — om i stedet for skat at tage en mindre forhøjelse — denne forhøjelse skulle være konstant, skulle fikseres, ingen fiksfakserier, ingen usikkerhed bag efter — en forhøjelse med en procent af den ene eller den anden størrelse og så sige: det skal ejeren have, men vel at mærke ikke til at putte i sin egen lomme, det skal sættes hen på en konto til udvendig vedligeholdelse. Tror man ikke, at danske lejere, de der ikke ligefrem er snørklet ind i alt for stærke organisationer, ville have hilst med tilfredshed at kunne få et beløb hensat til at få pæne trappegange eller lidt pæn facade på en ejendom, der i virkeligheden trængte dertil, i stedet for en skat? Jeg tør garantere for, at størsteparten af lejerne ville sige: ja, det er der dog lidt mening i, og det tror vi på kan lade sig gennemføre, og vi ved, at mange huse er så dårligt vedligeholdt, at de trænger dertil. Hvad tror man de små håndværkere i landkommunerne ville sige? Ville de ikke også være glade for at kunne få arbejde på et område, som de er vant til gennem årtier? De har ikke megen glæde af de store boligselskaber, som antagelig har deres aftaler med de meget store entreprenører o. s. v., så der er ingen tvivl om, at et sådant forslag ville blive hilst med tilfredshed af største-

parten af provinsens håndværkere og også af de mindre håndværksmestre i denne by.

Man kan ikke fortænke ejerne i, at de ikke kan anse skattelovsforslaget for en retfærdig fremgangsmåde til at forsøge en udligning. Hvis vi var ejere af udlejnings-ejendomme i større stil — jeg ved ikke, om nogen af os er det, jeg er det i hvert fald ikke — ville vi også føle det som en uret, at man sagde: huslejeniveauerne skal udjævnes en lille smule, ikke meget, men det skal ske gennem skatter, og dem skal I betale på kommunkontoret, så I får ikke så forfærdelig megen glæde af huslejeudjævningen. Jeg er ikke i tvivl om, at de fleste trods alt vil blive kede af denne skat, også de mange af socialdemokraternes vælgere, der heldigvis nu bor i eget hus, eget parcelhus; de synger ikke lovord til indenrigsministerens pris og vel heller ikke for det ærede medlem hr. Aage Fogh, der egentlig også er temmelig meget for grundskyld.

Men kort og godt, forhandlinger har kun været mulige, hvis vi ville tage den ekstraordinære skattelov. Det er muligt, at der også er ejere, som siger: ja men så tag dog den, så kunne det være, vi kunne opnå fordele på andre områder. Jeg tør ikke benægte, at der kan findes sådanne ejere, for det er et principspørgsmål. Min retsfølelse tilsiger mig det standpunkt, jeg indtager; jeg er ikke forgabet i grundskyld, og for mig er den ingen religion, den er en realitet, der tager værdierne fra folk. Mig forekommer denne ekstraordinære skattelov — jeg kan ikke finde et bedre billede — som en hund i et spil kegler. Hvorfor kunne man dog ikke tage den bestemmelse væk og så prøve at finde et rimeligt grundlag for et forlig med os andre? Vi kan berolige med, at det ikke var vor tanke at give overbud til ejerne med endnu højere lejer, slet ikke, vi har ikke befundet os på den linje. Men der var visse ting, som vi ønskede at få gennemført. Vi kan bl. a. ikke forstå, at man har kvitteret de frivillige forlig. Hvorfor har man i grunden det? Man har levet under de frivillige forlig under flere lejelove, og nu siger man pludselig i en afviklingslov, at vi ikke skal have flere frivillige forlig. Og dog må den højtærede boligminister være lykkelig for de frivillige forlig, for de har været en medvirkende årsag til, at huslejeniveauerne trods alt har nærmet sig